

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

8. prosince 2022*

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkácí rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 6 odst. 2 – Určení příslušných justičních orgánů – Rozhodnutí o odložení předání přijaté orgánem, který nemá postavení vykonávajícího justičního orgánu – Článek 23 – Uplynutí lhůt stanovených pro předání – Důsledky – Článek 12 a čl. 24 odst. 1 – Ponechání vyžádané osoby ve vazbě za účelem trestního stíhání ve vykonávajícím členském státě – Články 6, 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie – Právo obviněného osobně se účastnit řízení před soudem ve své věci“

Ve věci C-492/22 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) ze dne 22. července 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 22. července 2022, v řízení o výkonu evropského zatýkácího rozkazu vydaného na

CJ

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Arabadžev (zpravodaj), předseda senátu, L. Bay Larsen, místopředseda Soudního dvora, vykonávající funkci soudce prvního senátu, P. G. Xuereb, A. Kumin a I. Ziemele, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. září 2022,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za CJ A. M. V. Bandhoem, A. G. P. de Boonem, J. S. Doboszem a P. M. Langereis, advocaten,
- za Openbaar Ministerie M. Diependaal, C. McGivern a K. van der Schaftem,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen a J. M. Hoogveldem, jako zmocněnkyněmi,

* Jednací jazyk: nizozemština.

– za Evropskou komisi S. Noëm a M. Wasmeierem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 27. října 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 2, článku 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), jakož i článků 6, 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla podána v souvislosti s v Nizozemsku vykonávaným evropským zatýkacím rozkazem, který vydal dne 31. srpna 2021 Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział III Karny (krajský soud v Krakově, III. trestní oddělení, Polsko) za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého CJ.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 V bodech 8, 9 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 se uvádí:
 - „(8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.
 - (9) Úloha ústředních orgánů při výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí být omezena na praktickou a správní pomoc.
- [...]
- (12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 [EU], které jsou vyjádřeny i v [Listině], zejména v kapitole [VI] uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, existují-li na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkací rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání této osoby na základě jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno.“

4 Článek 1 odst. 1 a 3 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

[...]

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

5 Článek 2 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví:

„Níže uvedené trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu, jsou důvodem pro předání na základě evropského zatýkácího rozkazu podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu:

[...]

– organizovaná nebo ozbrojená loupež

[...]“

6 Článek 5 téhož rámcového rozhodnutí stanoví:

„Výkon evropského zatýkácího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[...]

3) je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.“

7 Článek 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 zní následovně:

„Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkácího rozkazu podle práva tohoto státu.“

8 Článek 7 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Každý členský stát může určit jeden nebo více ústředních orgánů, dovoluje-li to jeho právní systém, které budou nápomocny příslušným justičním orgánům.“

9 Článek 12 uvedeného rámcového rozhodnutí zní:

„Při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě. Tuto osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.“

10 Článek 23 téhož rámcového rozhodnutí zní následovně:

„1. Vyžádaná osoba je předána co nejdříve v den, který dohodnou dotyčné orgány.

2. Je předána nejpozději do deseti dnů po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu.

3. Brání-li předání vyžádané osoby ve lhůtě stanovené v odstavci 2 okolnosti, které jsou mimo kontrolu členských států, vykonávající a vystavující justiční orgán se neprodleně vzájemně kontaktují a dohodnou nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční do deseti dnů od dohodnutí tohoto nového data.

4. Předání lze výjimečně dočasně odložit ze závažných humanitárních důvodů, například existují-li závažné důvody domnívat se, že by to zřejmě ohrozilo život nebo zdraví vyžádané osoby. Výkon evropského zatýkacího rozkazu se uskuteční, jakmile tyto důvody pominou. Vykonávající justiční orgán neprodleně informuje vystavující justiční orgán a dohodne s ním nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční ve lhůtě do deseti dnů od nového data.

5. Nachází-li se osoba po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 2 až 4 ještě ve vazbě, bude propuštěna.“

11 Článek 24 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Vykonávající justiční orgán může poté, co rozhodne o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, odložit předání vyžádané osoby, aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě, nebo byla-li již odsouzena, aby mohla na jeho území vykonat trest, který jí byl uložen za jiný trestný čin, než je uveden v evropském zatýkacím rozkazu.“

12 Článek 26 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Vystavující členský stát započítá dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.“

Nizozemské právo

13 Rámcové rozhodnutí 2002/584 bylo provedeno do nizozemského práva prostřednictvím *Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie*

(Overleveringswet)[zákon, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (zákon o předávání)] ze dne 29. dubna 2004 (Stb. 2004, č. 195) (dále jen „zákon o předávání“).

14 Článek 1 zákona o předávání stanoví:

„Pro účely tohoto zákona se rozumí:

[...]

e. státním zástupcem: je-li to uvedeno, každý státní zástupce, v opačném případě [officier van justitie bij het arrondissementsparket Amsterdam (státní zástupce okresního státního zastupitelství v Amsterdamu, Nizozemsko)];

[...]“

15 Článek 27 odst. 2 tohoto zákona stanoví:

„Před ukončením jednání rozhodne soud i bez návrhu o vzetí vyžádané osoby do vazby, byla-li tato osoba zadržena nebo je v předběžné vazbě.“

16 Článek 33 uvedeného zákona stanoví:

„Zbavení svobody nařízené podle článku 27 bude ukončeno – s výjimkou případu, kdy zbavení svobody trvá z jiných důvodů – jakmile:

a. to nařídí soud nebo státní zástupce, a to bez návrhu nebo na žádost vyžádané osoby nebo jejího právního zástupce;

b. uplynulo deset dní ode dne vydání rozhodnutí, ledaže soud mezitím rozhodl na návrh státního zástupce o prodloužení doby trvání vazby.“

17 Článek 34 téhož zákona zní následovně:

„1. Zbavení svobody uvedené v čl. 33 písm. b) může být prodlouženo nejvýše o deset dní.

2. Odchylně od odstavce 1 může být zbavení svobody prodlouženo až o třicet dní, pokud:

[...]

b. je předání povoleno, ale k samotnému předání nemohlo ve stanovené lhůtě dojít.

[...]“

18 Článek 35 zákona o předávání zní následovně:

„1. Vyžádaná osoba je předána neprodleně po přijetí rozhodnutí, kterým se zcela nebo zčásti povoluje předání, nejpozději však do deseti dnů od vydání tohoto rozhodnutí. Státní zástupce po konzultaci s vystavujícím justičním orgánem určí místo a čas [předání].

2. Pokud se z důvodu zvláštních okolností nemůže předání uskutečnit ve lhůtě stanovené v odstavci 1, stanoví se po vzájemné dohodě nové datum předání. V takovém případě se předání uskuteční do deseti dnů od dohodnutého data.

3. Ve výjimečných případech může být předání odloženo na dobu, po kterou mu brání závažné humanitární důvody, zejména dokud vyžádané osobě neumožňuje její zdravotní stav cestovat. Vystavující justiční orgán je neprodleně informován. Státní zástupce po konzultaci s vystavujícím justičním orgánem určí místo a čas, kdy bude moci k předání dojít. V takovém případě se předání uskuteční do deseti dnů od dohodnutého data.

4. Po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 1 až 3 je vyžádaná osoba propuštěna.“

19 Článek 36 uvedeného zákona stanoví:

„1. Rozhodnutí o datu a místě předání může být odloženo v případě, že, a na dobu, po kterou je proti vyžádané osobě vedeno v Nizozemsku trestní stíhání nebo pokud je stále zcela nebo zčásti vykonatelný trestní rozsudek nizozemského soudu vydaný proti ní.

2. V případech uvedených v odstavci 1 může ministr po konzultaci se státním zastupitelstvím rozhodnout, že vyžádaná osoba již může být dočasně předána vystavujícímu justičnímu orgánu pro účely soudního řízení nebo výkonu trestu odnětí svobody, který jí byl uložen pravomocným soudním rozhodnutím, a stanovit podmínky tohoto dočasného předání.

3. Podmínky stanovené ministrem zahrnují v případě:

a. probíhajícího trestního stíhání jako je trestní stíhání uvedené v odstavci 1: že v každém případě bude respektováno právo vyžádané osoby být přítomna trestnímu řízení v Nizozemsku a tato osoba vykoná v Nizozemsku trest, který jí je uložen v Nizozemsku.

[...]“

Původní řízení a předběžné otázky

20 Dne 31. srpna 2021 vydal Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział III karny (krajský soud v Krakově, III. trestní oddělení, Polsko) evropský zatýkací rozkaz vůči CJ, polskému státnímu příslušníkovi, za účelem výkonu, v Polsku, trestu odnětí svobody v délce trvání dvou let, který mu byl uložen za třináct trestných činů kvalifikovaných jako organizovaná nebo ozbrojená loupež ve smyslu čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584. Z informací předkládacího soudu, Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko), vyplývá, že CJ zbývá vykonat téměř celý trest uložený za tyto trestné činy.

21 V rámci výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu nařídil předkládající soud rozhodnutím ze dne 2. června 2022 vzetí CJ do vazby. Pravomocným rozhodnutím ze dne 16. června 2022 tento soud schválil předání dotyčného polským orgánům pro trestné činy uvedené v předmětném evropském zatýkacím rozkazu.

22 Souběžně s tímto řízením je proti CJ v Nizozemsku vedeno trestní stíhání pro jiný skutek, než jsou skutky, pro které byl tento evropský zatýkací rozkaz vydán. Dne 15. prosince 2021 totiž Kantonrechter in de rechtbank Den Haag (kantonální soudce u soudu v Haagu, Nizozemsko)

uložil CJ peněžitý trest ve výši 360 eur a podpůrně trest odnětí svobody v délce trvání sedmi dnů za řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Toto odsouzení není nicméně pravomocné, jelikož dotyčný se proti němu odvolal. Jednání před odvolacím soudem bylo nařízeno na listopad 2022, přičemž rozsudek vydaný v odvolacím řízení lze ještě napadnout dovoláním. Předkládající soud dále upřesňuje, že CJ se nevzdal práva zúčastnit se osobně jednání, která se budou konat v rámci tohoto trestního řízení.

- 23 Dne 17. června 2022 officier van justitie bij het arrondissementsparket Amsterdam (státní zástupce okresního státního zastupitelství v Amsterdamu, dále jen „státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu“) požádal předkládající soud o prodloužení vazby CJ o 30 dní, a to vzhledem k tomu, že z důvodu „zvláštních okolností“ nelze předání uskutečnit ve lhůtě deseti dnů.
- 24 V tomto ohledu předkládající soud zaprvé uvádí, že rozhodnutí o odložení předání přísluší, podle čl. 36 odst. 1 zákona o předávání ve spojení s čl. 35 odst. 1 tohoto zákona, státnímu zástupci. Podle předkládajícího soudu nemá tento soud pravomoc přezkoumat legalitu takového rozhodnutí.
- 25 Předkládající soud zadruhé konstatuje, že ve věci, ve které má rozhodnout, může být podle nizozemského práva důvodem pro prodloužení vazby pouze odložení předání. Návrh na prodloužení vazby CJ tedy nutně souvisí s tím, že státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu rozhodl o odložení předání z důvodu probíhajícího trestního řízení v Nizozemsku.
- 26 Na návrh státního zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu může Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodnout o prodloužení vazby vyžádané osoby, a to vždy nejvýše o třicet dní, pokud v Nizozemsku probíhá trestní řízení, a za podmínky, že je předávací řízení vedeno s dostatečnou péčí, a doba vazby tak nebude nepřiměřená.
- 27 Dne 22. června 2022 předkládající soud vyhověl návrhu státního zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu na ponechání CJ ve vazbě a prodloužil vazbu CJ o třicet dní.
- 28 Dne 6. července 2022 státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu předložil druhý návrh na prodloužení vazby dotyčného o dalších 30 dní s odůvodněním, že „vzhledem ke zvláštním okolnostem nemůže dojít k předání v desetidenní lhůtě“. Tento státní zástupce v podstatě uvedl, že tyto zvláštní okolnosti spočívají v tom, že se CJ nevzdal práva zúčastnit se jednání v odvolacím řízení.
- 29 Státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu kromě toho podle předkládajícího soudu uvedl, že bude nařizovat odklad předání a pravidelně žádat o prodloužení vazby CJ, dokud bude trestní řízení vedené proti němu v Nizozemsku trvat. Dne 6. července 2022 předkládající soud vyhověl návrhu státního zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu a prodloužil vazbu CJ o dalších 30 dní.
- 30 V tomto ohledu si předkládající soud klade zaprvé otázku, zda je možné ponechat CJ ve vazbě v případě, že je odloženo předání do vystavujícího členského státu z důvodu, že je proti dotyčnému vedeno trestní řízení ve vykonávajícím členském státě.
- 31 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že články 12 a 24 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebrání tomu, aby byla osoba nacházející se v situaci CJ ponechána ve vazbě do doby, než budou v Nizozemsku ukončena trestní řízení týkající se jeho osoby. Podle předkládajícího soudu tato

ustanovení tedy představují, ve spojení s články 33 až 36 zákona o předávání, zřejmý a dostupný právní základ, jenž vnitrostátním orgánům poskytuje pravomoc ponechat ve vazbě osobu, na kterou byl evropský zatýkací rozkaz vydán, pokud bylo její předání odloženo.

- 32 Podle předkládajícího soudu je tak pouze otázkou, zda by se tím doba trvání vazby nestala nepřiměřenou, což by bylo v rozporu s požadavky článku 6 Listiny.
- 33 Zadruhé předkládající soud připomíná, že podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 přísluší rozhodnout o odložení předání za účelem umožnění trestního stíhání ve vykonávajícím členském státě „vykonávajícímu justičnímu orgánu“. Jak přitom vyplývá z bodu 24 tohoto rozsudku, v projednávané věci je orgánem příslušným k rozhodnutí o případném odložení předání státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu.
- 34 Předkládající soud v tomto ohledu připomíná, že Soudní dvůr již rozhodl, v bodě 67 rozsudku ze dne 24. listopadu 2020, *Openbaar Ministerie (Padělení dokumentů)* (C-510/19, EU:C:2020:953), že takový státní zástupce nemůže být považován za „vykonávající justiční orgán“ z důvodu vlivu, který by na tento orgán mohla vyvíjet moc výkonná. Dále, co se týče uplatnění čl. 23 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, předkládající soud zdůrazňuje, že v rozsudku ze dne 28. dubna 2022, *C a CD (Právní překážky výkonu rozhodnutí o předání)* (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307), Soudní dvůr rozhodl, že posouzení existence vyšší moci ve smyslu tohoto ustanovení a případné stanovení nového data předání představují rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu a spadají proto, na základě čl. 6 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, vykládaného ve světle bodu 8 jeho odůvodnění, do výlučné pravomoci vykonávajícího justičního orgánu.
- 35 Za těchto podmínek vyvstává dle předkládajícího soudu otázka, zda rozhodnutí, kterým se nařizuje odložení předání, uvedené v čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, je rozhodnutím o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, které musí být přijato vykonávajícím justičním orgánem podle čl. 6 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 36 Předkládající soud dále konstatuje, že kromě případů odložení předání uvedených v čl. 23 odst. 3 a 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 se předání musí uskutečnit v souladu s jeho čl. 23 odst. 2 a 5 v desetidenní lhůtě. Přitom vzhledem k tomu, že v projednávané věci nebyly tyto lhůty zjevně dodrženy, klade si předkládající soud otázku, zda může být CJ ponechán ve vazbě, a to se zřetelem k tomu, že rozhodnutí o odložení předání je v podstatě základem odůvodňujícím toto ponechání ve vazbě.
- 37 Pokud by měl Soudní dvůr rozhodnout, že státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu nemůže být považován za „vykonávající justiční orgán“, a že tudíž není oprávněn rozhodnout o odložení předání ve smyslu čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, stojí předkládající soud před otázkou, jaké důsledky by z těchto okolností měly vyplynout pro situaci CJ.
- 38 Zatřetí předkládající soud na jednu stranu uvádí, že předání CJ by mohlo být odloženo o několik měsíců vzhledem k tomu, že, v první řadě, státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu vyjádřil záměr odkládat předání do doby, než bude ukončeno trestní řízení probíhající v Nizozemsku, a v druhé řadě s ohledem na to, že rozhodnutí odvolacího soudu lze ještě napadnout dovoláním.

- 39 Na druhou stranu předkládající soud uvádí, že ve vystavujícím členském státě má CJ vykonat trest odnětí svobody, zatímco ve vykonávajícím členském státě je trestně stíhán pro mnohem méně závažné protiprávní jednání, za které mu tudíž hrozí mírnější trest. Přitom s přihlédnutím k případnému prodloužení vazby CJ v Nizozemsku a k povinnosti započít v souladu s čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 dobu vazby nebo trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do trestu, který má být vykonán ve vystavujícím členském státě, by CJ ve vykonávajícím členském státě fakticky vykonal podstatnou část trestu odnětí svobody, který mu byl uložen v Polsku. Takový důsledek by nepřispěl ke zvýšení šancí na znovuzачlenění dotyčného do společnosti ve vystavujícím členském státě.
- 40 Za těchto podmínek si předkládající soud klade otázku, zda nemusí provést zvážení dotčených zájmů v případě, že má rozhodnout o návrhu na prodloužení vazby osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz. Zejména si předkládající soud klade otázku, zda musí provést zvážení zájmů obdobné tomu, které je povinen provést vystavující justiční orgán podle čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, když rozhoduje o okamžiku navrácení osoby předané do vykonávajícího členského státu, aby tam vykonala jí uložený trest odnětí svobody. Připomíná, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkací rozkaz – Záruka vrácení do vykonávajícího státu) (C-314/18, EU:C:2020:191), toto ustanovení vyložil v tom smyslu, že není možné, aby vystavující členský stát systematicky a automaticky odkládal navrácení dotyčné osoby do vykonávajícího členského státu až do okamžiku, kdy budou s konečnou platností ukončeny další procesní fáze spadající do rámce trestního řízení týkajícího se trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz.
- 41 Podle předkládajícího soudu by analogické použití této judikatury na věc, ve které má rozhodnout, znamenalo, že vykonávající orgán nemůže odložit předání pouze z toho důvodu, že se vyžádaná osoba nevzdala práva osobně se zúčastnit řízení před soudy rozhodujícími v rámci trestního stíhání, která je proti ní ve vykonávajícím členském státě vedeno.
- 42 Za těchto podmínek se rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Brání článek 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí [2002/584] ve spojení s článkem 6 [Listiny] tomu, aby vyžádaná osoba, jejíž předání za účelem výkonu trestu odnětí svobody bylo s konečnou platností povoleno, avšak bylo odloženo, ‘aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě [...] pro jiný trestný čin, než je uveden v evropském zatýkacím rozkazu’, byla držena ve vazbě na základě evropského zatýkacího rozkazu po dobu tohoto trestního stíhání?
- 2) a) Je rozhodnutí o tom, že bude využito možnosti odložit předání podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí [2002/584], rozhodnutím o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, které podle čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí [2002/584] ve světle bodu 8 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí musí přijmout vykonávající justiční orgán?
- b) V případě kladné odpovědi znamená skutečnost, že toto rozhodnutí bylo přijato bez zapojení vykonávajícího justičního orgánu ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí [2002/584], že vyžádaná osoba již nesmí být za účelem výkonu na ni vydaného evropského zatýkacího rozkazu dále držena ve vazbě?

- 3) a) Brání čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí [2002/584] ve spojení s články 47 a 48 [Listiny] tomu, aby předání vyžádané osoby bylo odloženo za účelem trestního stíhání ve vykonávajícím členském státě pouze z toho důvodu, že vyžádaná osoba se po dotázání nechce vzdát svého práva být přítomna tomuto trestnímu stíhání?
- b) V případě kladné odpovědi, jaké faktory musí v tom případě vykonávající justiční orgán zohlednit při rozhodování o odložení skutečného předání?“

K žádosti o použití naléhavého řízení o předběžné otázce

- 43 Předkládající soud navrhl, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce podle čl. 23a prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 44 Na podporu svého návrhu předkládající soud na prvním místě uvádí, že CJ je od 2. června 2022 umístěn v předávací vazbě. Na druhém místě bude mít podle předkládajícího soudu odpověď Soudního dvora na předběžné otázky přímý a určující vliv na dobu trvání vazby dotyčného.
- 45 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že předmětná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do působnosti hlavy V části třetí Smlouvy o FEU týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Tato žádost tedy může být předmětem naléhavého řízení o předběžné otázce.
- 46 Pokud jde zadruhé o podmínku naléhavosti, je třeba zdůraznit, že tato podmínka je splněna zejména tehdy, když je osoba dotčená ve věci v původním řízení v současné době zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na řešení sporu v původním řízení, přičemž je nutné upřesnit, že situaci dotyčné osoby je zapotřebí posuzovat ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2022, *Valstybės sienos apsaugos tarnyba a další*, C-72/22 PPU, EU:C:2022:505, bod 37).
- 47 V projednávané věci z popisu skutkového stavu poskytnutého předkládajícím soudem vyplývá, že CJ, osoba dotčená ve věci v původním řízení, je ke dni posuzování návrhu na projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení skutečně zbavena osobní svobody.
- 48 Kromě toho je předmětem otázek položených předkládajícím soudem určení, za jakých podmínek může být ponechána ve vazbě osoba nacházející se v situaci CJ, jejíž předání orgánům vystavujícího členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu bylo odloženo za účelem trestního stíhání, které je proti ní vedeno ve vykonávajícím členském státě.
- 49 Za těchto podmínek rozhodl první senát Soudního dvora dne 3. srpna 2022, na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generální advokátky, vyhovět návrhu předkládajícího soudu na projednání této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.

K předběžným otázkám

Ke druhé otázce

- 50 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba přezkoumat jako první, je, zda čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že rozhodnutí o odložení předání podle tohoto ustanovení je rozhodnutím o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, které musí být podle čl. 6 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí přijato vykonávajícím justičním orgánem. Pro případ kladné odpovědi se předkládající soud táže, zda v případě, že takové rozhodnutí bylo přijato jiným než vykonávajícím justičním orgánem, může být osoba, na kterou byl evropský zatýkací rozkaz vydán, dál držena ve vazbě.
- 51 Co se týče první části této otázky, je třeba nejprve konstatovat, že znění čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 jasně určuje, že příslušným odložit předání vyžádané osoby je vykonávající justiční orgán. Soudní dvůr se přitom v případě, kdy smysl ustanovení unijního práva jednoznačně vyplývá ze samotného znění tohoto ustanovení, nemůže od tohoto výkladu odchýlit (rozsudek ze dne 25. ledna 2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, bod 39).
- 52 Je jistě pravda, že z článku 7 ve spojení s bodem 9 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že zásah jiného než vykonávajícího justičního orgánu, jako je „ústřední orgán“ uvedený v tomto článku, je omezen na poskytnutí praktické a správní pomoci příslušným justičním orgánům [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. dubna 2022, C a CD (Právní překážky výkonu rozhodnutí o předání), C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, bod 65].
- 53 Využití možnosti uvedené v čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 nicméně překračuje rámec prosté „praktické a správní pomoci“, kterou je možné svěřit ústředním orgánům. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o odložení předání je spojeno s odkladem výkonu evropského zatýkacího rozkazu přinejmenším po dobu tohoto odložení, dotýká se toto rozhodnutí samotné podstaty mechanismů spolupráce mezi justičními orgány členských států zavedených rámcovým rozhodnutím 2002/584.
- 54 Jelikož tedy rozhodnutí o odložení předání představuje rozhodnutí, které se týká výkonu evropského zatýkacího rozkazu, spadá podle čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 do výlučné pravomoci vykonávajícího justičního orgánu.
- 55 Pokud jde o to, zda v projednávané věci lze státního zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu považovat za „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, je třeba připomenout, že Soudní dvůr v bodě 67 rozsudku ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělání dokumentů) (C-510/19, EU:C:2020:953), již rozhodl, že uvedený orgán pod tento pojem nespadá, jelikož může podléhat individuálním pokynům nizozemského ministra spravedlnosti. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí o odložení předání zpochybňované v původním řízení s tím, že bylo učiněno státním zástupcem státního zastupitelství v Amsterdamu, nebylo takovým „vykonávajícím justičním orgánem“ přijato, což přísluší určit předkládajícímu soudu.
- 56 Co se zadruhé týče důsledků případného konstatování protiprávnosti rozhodnutí o odložení předání pro ponechání vyžádané osoby ve vazbě, na kterou míří druhá částí druhé otázky, čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 v tomto ohledu neobsahuje žádné upřesnění.

- 57 Je ovšem třeba poukázat na to, že je-li rozhodnutí o odložení předání přijato bez zásahu „vykonávajícího justičního orgánu“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, nesplňuje toto rozhodnutí formální požadavky stanovené v čl. 24 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí [obdobně viz rozsudek ze dne 28. dubna 2022, C a CD (Právní překážky výkonu rozhodnutí o předání), C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, body 67 až 69].
- 58 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu bylo přijato v souladu s článkem 15 rámcového rozhodnutí 2002/584, který zejména zakotvuje zásah vykonávajícího justičního orgánu, je tudíž třeba konstatovat, že se na takovou situaci vztahuje článek 23 tohoto rámcového rozhodnutí, jenž stanoví lhůty pro předání.
- 59 V tomto ohledu čl. 23 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že pokud bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, vykonávající justiční orgán musí co nejdříve předat vyžádanou osobu v den, který dohodnou dotyčné orgány. Zatímco odstavec 2 tohoto článku stanoví, že uvedená osoba je předána nejpozději do deseti dnů po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, odstavce 3 a 4 uvedeného článku stanoví lhůty pro předání v případech, kdy předání nelze uskutečnit z důvodu okolností neovlivnitelných členskými státy, nebo ze závažných humanitárních důvodů. Nachází-li se osoba po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 2 až 4 téhož článku ještě ve vazbě, bude podle čl. 23 odst. 5 tohoto rámcového rozhodnutí propuštěna.
- 60 Za těchto podmínek, nebylo-li rozhodnutí o odložení předání přijato „vykonávajícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, je třeba mít za to, že poté, co bylo pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu náležitě přijato, je příslušný orgán vykonávajícího členského státu povinen, podle čl. 23 odst. 5 tohoto rámcového rozhodnutí, vyžádanou osobu propustit, aniž je tím dotčeno uplatnění opatření, jejichž přijetí, na základě článku 12 uvedeného rámcového rozhodnutí, případně považuje tento orgán za nezbytné k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.
- 61 Jak uvedla generální advokátka v bodech 40 a 41 svého stanoviska, v projednávané věci nelze vyloučit, že předkládající soud bude moci vyložit ustanovení zákona o předávání v souladu s požadavky čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 a nahradit svým vlastním rozhodnutím o odložení rozhodnutí přijaté státním zástupcem státního zastupitelství v Amsterdamu, poté, co dovedí jeho protiprávnost, a případně rozhodnout o ponechání CJ ve vazbě.
- 62 V tomto ohledu je důležité připomenout, že i když z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že rámcové rozhodnutí 2002/584 nemá přímý účinek, jelikož bylo přijato na základě bývalého třetího pilíře Unie, především na základě čl. 34 odst. 2 písm. b) EU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, bod 69), jeho závaznost nicméně ukládá vnitrostátním orgánům, a zvláště vnitrostátním soudům povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 58 a citovaná judikatura).
- 63 Vnitrostátní soudy jsou při použití vnitrostátního práva povinny vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu uvedeného rámcového rozhodnutí, tak aby dosáhly jím zamýšleného výsledku. Tato povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva je inherentní systému Smlouvy o FEU, jelikož umožňuje, aby vnitrostátní soudy v rámci svých pravomocí zajistily plnou účinnost unijního práva, rozhodují-li o sporu, který jim byl předložen (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 59 a citovaná judikatura).

- 64 V případě, že předkládající soud nemůže podat výklad zákona o předávání v souladu s požadavky stanovenými rámcovým rozhodnutím 2002/584, z čl. 23 odst. 5 tohoto rámcového rozhodnutí vyplývá, že pokud by měl předkládající soud zjistit, že lhůty podle odstavců 2 až 4 byly překročeny, bude povinen rozhodnout o propuštění osoby nacházející se v situaci CJ na svobodu.
- 65 S ohledem na všechny tyto výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět, že čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že rozhodnutí o odložení předání podle tohoto ustanovení je rozhodnutím o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, které musí být podle čl. 6 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí přijato vykonávajícím justičním orgánem. Pokud takové rozhodnutí nebylo přijato tímto orgánem a lhůty uvedené v čl. 23 odst. 2 až 4 uplynuly, osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, musí být podle čl. 23 odst. 5 téhož rámcového rozhodnutí propuštěna.

K první otázce

- 66 Podstatou první otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba přezkoumat jako druhou, je, zda článek 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 6 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz a jejíž předání orgánům vystavujícího členského státu bylo odloženo za účelem trestního stíhání, jež je proti ní vedeno ve vykonávajícím členském státě, byla v tomto státě držena ve vazbě na základě tohoto evropského zatýkacího rozkazu po dobu dotčeného trestního stíhání.
- 67 Podle ustálené judikatury je třeba vzít pro výklad ustanovení unijního práva v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jíž je součástí (rozsudek ze dne 18. listopadu 2020, Kaplan International colleges UK, C-77/19, EU:C:2020:934, bod 39 a citovaná judikatura).
- 68 Zaprvé je třeba uvést, že podle článku 12 rámcového rozhodnutí 2002/584 při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu vykonávající justiční orgán rozhodne v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě. Tuto osobu lze v souladu s tímto právem kdykoli předběžně propustit z vazby za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.
- 69 Dále podle čl. 24 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí vykonávající justiční orgán může poté, co rozhodne o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, odložit předání vyžádané osoby, aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě, nebo, byla-li již odsouzena, aby mohla na jeho území vykonat trest, který jí byl uložen za jiný trestný čin, než je uveden v evropském zatýkacím rozkazu.
- 70 Ze znění těchto ustanovení nevyplývá, že by bránily tomu, aby byla v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu ponechána ve vazbě osoba, na niž byl vydán evropský zatýkací rozkaz, jestliže je tato osoba v uvedeném členském státě trestně stíhána za trestný čin v něm spáchaný, a to jiný, než který je uveden v tomto zatýkacím rozkazu.
- 71 Zadruhé jde-li o kontext uvedených ustanovení, je pravda, že z článku 23 rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 2 a 4 musí být vyžádaná osoba podle odstavce 5 tohoto článku propuštěna, to znamená nejpozději do deseti dnů po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu nebo případně od dohodnutého nového data předání.

- 72 Nicméně, jak uvedla generální advokátka v bodě 66 svého stanoviska, odložení předání z důvodů uvedených v čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 představuje zvláštní a oddělené pravidlo ve vztahu k podmínkám uskutečnění předání podle článku 23 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 73 Lhůty uvedené v čl. 23 odst. 5 rámcového rozhodnutí 2002/584 se proto nepoužijí v případě odložení předání podle článku 24 tohoto rámcového rozhodnutí, a vykonávající justiční orgán je tudíž oprávněn na základě článku 12 tohoto rámcového rozhodnutí rozhodnout o ponechání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, ve vazbě.
- 74 Zatřetí výklad článků 12 a 24 rámcového rozhodnutí 2002/584 uvedený v bodě 70 tohoto rozsudku přispívá k naplňování cílů tohoto rámcového rozhodnutí, a to zejména cíli zabránit tomu, aby spáchaný trestný čin zůstal nepotrestán [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 62].
- 75 Pokud by nebylo možné takovouto osobu ponechat ve vazbě až do dne, do kterého bylo předání podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 odloženo, riziko, že tato osoba uteče, a bude tak ohrožen řádný výkon evropského zatýkacího rozkazu, který byl na ni vydán, by bylo nepochybně vyšší.
- 76 Začtvrté takovýto výklad článků 12 a 24 rámcového rozhodnutí 2002/584 není zpochybněn ani tím, že tato ustanovení je třeba vykládat v souladu s článkem 6 Listiny, který stanoví, že každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost.
- 77 V tomto ohledu čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí výslovně připomíná, že tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o EU, které jsou vyjádřeny i v Listině, přičemž tuto povinnost mají všechny členské státy, zejména vystavující i vykonávající členský stát (rozsudek ze dne 12. února 2019, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, bod 54 a citovaná judikatura).
- 78 Rovněž je třeba připomenout, že čl. 52 odst. 1 Listiny připouští, že výkon takových práv, jako jsou práva zakotvená v jejím článku 6, může být omezen za předpokladu, že tato omezení jsou stanovena zákonem, respektují podstatu uvedených práv a svobod a při dodržení zásady proporcionality jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého (rozsudek ze dne 12. února 2019, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, bod 56 a citovaná judikatura).
- 79 Z článku 52 odst. 3 Listiny dále vyplývá, že pokud obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Článek 53 Listiny v tomto ohledu dodává, že žádné ustanovení Listiny nesmí být vykládáno jako omezení nebo narušení práv, které uznává mimo jiné EÚLP (rozsudek ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 56 a citovaná judikatura).
- 80 V tomto ohledu je třeba připomenout, že mechanismus evropského zatýkacího rozkazu zavedený rámcovým rozhodnutím 2002/584 odpovídá situaci uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP [rozsudek ze dne 30. června 2022, Spetsializirana prokuratura (Informace o vnitrostátním rozhodnutí o zatčení), C-105/21, EU:C:2022:511, bod 56 a citovaná judikatura].

- 81 Co se týče článku 12 tohoto rámcového rozhodnutí, je třeba konstatovat, že z tohoto ustanovení vyplývá, že o tom, zda by vyžádaná nebo odsouzená osoba měla být ponechána ve vazbě, rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán, přičemž tuto osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby v souladu s tímto právem za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.
- 82 Kromě toho v případě, že vykonávající justiční orgán rozhodne na základě čl. 24 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí o odložení předání, může tento orgán rozhodnout v souladu s článkem 6 Listiny o ponechání vyžádané osoby ve vazbě jen tehdy, pokud řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu bylo vedeno s dostatečnou péčí a délka vazby tudíž není nepřiměřená. Aby se tento orgán ujistil, že tomu tak je, musí konkrétně prověřit dotčenou situaci, přičemž zohlední všechny relevantní skutečnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. ledna 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 43).
- 83 S ohledem na tyto úvahy je třeba na první otázku odpovědět, že článek 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 6 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz a jejíž předání orgánům vystavujícího členského státu bylo odloženo za účelem trestního stíhání, které je proti ní vedeno ve vykonávajícím členském státě, byla v tomto státě držena ve vazbě na základě tohoto evropského zatýkacího rozkazu po dobu dotčeného trestního stíhání.

Ke třetí otázce

- 84 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, bylo odloženo za účelem trestního stíhání, jež je proti ní vedeno ve vykonávajícím členském státě, a to pouze z toho důvodu, že se tato osoba nevzdala práva zúčastnit se osobně řízení před soudy rozhodujícími v rámci tohoto trestního stíhání. Je-li tomu tak, předkládající soud se táže, jaké faktory musí v tom případě vykonávající justiční orgán při rozhodování o odložení předání zohlednit.
- 85 Článek 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že vykonávající justiční orgán může poté, co rozhodne o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, odložit předání vyžádané osoby, aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě, nebo byla-li již odsouzena, aby mohla na jeho území vykonat trest, jenž jí byl uložen za jiný trestný čin, než který je uveden v evropském zatýkacím rozkazu.
- 86 Ze znění tohoto ustanovení jasně vyplývá, že vykonávajícímu justičnímu orgánu přiznává pro účely rozhodování o odložení předání diskreční pravomoc, přičemž její výkon je podmíněn pouze tím, že toto rozhodnutí musí být přijato za účelem trestního stíhání ve vykonávajícím členském státě nebo za účelem výkonu trestu, jenž jí byl uložen za jiný trestný čin, než který je uveden v evropském zatýkacím rozkazu.
- 87 V tomto ohledu je třeba uvést, že ačkoliv znění tohoto ustanovení neváže využití v něm uvedené možnosti na žádnou další podmínku, rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být vykládáno, jak vyplývá z čl. 1 odst. 3 tohoto rozhodnutí ve spojení s bodem 12 jeho odůvodnění, v souladu s požadavky dodržení základních práv.

- 88 Z práva obviněného osobně se zúčastnit trestního řízení před soudem, které představuje základní prvek práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 47 druhém a třetím pododstavci a v čl. 48 odst. 2 Listiny, přitom vyplývá povinnost členských států zaručit obviněnému právo být při řízení před soudem přítomen v jednacím síni [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2022, HN (Soudní řízení proti obviněnému, který byl vyhoštěn ze země), C-420/20, EU:C:2022:679, body 54 až 56].
- 89 V případě, že by vykonávající justiční orgán členského státu rozhodl, že předání vyžádané osoby, která je v tomto členském státě trestně stíhána, neodloží, musel by tento členský stát v rámci organizace řízení před soudem ve věci této osoby vyvodit veškeré důsledky vyplývající z dodržení tohoto práva tak, aby této osobě zajistil reálnou možnost být při tomto řízení přítomna [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2022, HN (Soudní řízení proti obviněnému, který byl vyhoštěn ze země), C-420/20, EU:C:2022:679, bod 61].
- 90 Pokud naproti tomu vykonávající justiční orgán přijme rozhodnutí o odložení předání, což nemá za následek konání řízení před soudem vykonávajícího členského státu ve věci vyžádané osoby v její nepřítomnosti, nemůže toto rozhodnutí jako takové zasáhnout do práva této osoby být přítomna při řízení před soudem.
- 91 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že i když vykonávající justiční orgán není na základě práva obviněného být přítomen při řízení před soudem nikterak povinen rozhodnout o odložení předání, nic mu nebrání, s ohledem na diskreční pravomoc, kterou v tomto ohledu má, aby odložil předání, a zajistil tak dodržení tohoto práva v rámci trestního řízení probíhajícího ve vykonávajícím členském státě.
- 92 V tomto kontextu k úvahám, které mohou být relevantní při rozhodování o odložení předání vyžádané osoby, náleží zejména zájem vykonávajícího členského státu na řádném průběhu trestního řízení, které je proti této osobě vedeno, zájem vystavujícího členského státu na bezodkladném předání této osoby k trestnímu stíhání nebo výkonu trestu týkajícího se trestného činu, pro který byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, jakož i závažnost trestných činů, jež byly v těchto státech spáchány.
- 93 Konečně je třeba připomenout, že podle čl. 24 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 má vykonávající justiční orgán možnost, namísto odložení předání, dočasně předat vyžádanou osobu vystavujícímu členskému státu za podmínek stanovených vzájemnou dohodou mezi vykonávajícím a vystavujícím justičním orgánem. V tomto ohledu by mohlo být zejména dohodnuto, že vyžádaná osoba bude vrácena do vykonávajícího členského státu za účelem trestního stíhání probíhajícího v tomto členském státě.
- 94 Se zřetelem ke všem těmto důvodům je třeba odpovědět na třetí otázku, že čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s čl. 47 druhým a třetím pododstavcem a čl. 48 odst. 2 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, bylo odloženo za účelem trestního stíhání, jež je proti ní vedeno ve vykonávajícím členském státě, a to pouze z toho důvodu, že se tato osoba nevzdala práva osobně se zúčastnit řízení před soudy rozhodujícími v rámci tohoto trestního stíhání.

K nákladům řízení

- 95 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009,

musí být vykládán v tom smyslu, že:

rozhodnutí o odložení předání podle tohoto ustanovení je rozhodnutím o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, které musí být podle čl. 6 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí přijato vykonávajícím justičním orgánem. Pokud takové rozhodnutí nebylo přijato tímto orgánem a lhůty uvedené v čl. 23 odst. 2 až 4 tohoto rámcového rozhodnutí uplynuly, osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, musí být podle čl. 23 odst. 5 téhož rámcového rozhodnutí propuštěna.

- 2) Článek 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, ve spojení s článkem 6 Listiny základních práv Evropské unie,

musí být vykládány v tom smyslu, že:

nebrání tomu, aby osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz a jejíž předání orgánům vystavujícího členského státu bylo odloženo za účelem trestního stíhání, které je proti ní vedeno ve vykonávajícím členském státě, byla v tomto státě držena ve vazbě na základě tohoto evropského zatýkacího rozkazu po dobu dotčeného trestního stíhání.

- 3) Článek 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, ve spojení s čl. 47 druhým a třetím pododstavcem a čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv,

musí být vykládán v tom smyslu, že:

nebrání tomu, aby předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, bylo odloženo za účelem trestního stíhání, jež je proti ní vedeno ve vykonávajícím členském státě, a to pouze z toho důvodu, že se tato osoba nevzdala práva osobně se zúčastnit řízení před soudy rozhodujícími v rámci tohoto trestního stíhání.

Podpisy